

Een janklaassen

Een manusje-van-alles bestraatte decennialang talrijke idyllische paadjes in rurale negorijen. Als nevenfunctie restaureerde hij mozaïekvloeren van oud-Hollandse gebouwen, zoals kop-hals-rompboerderijen en authentieke vakwerkhuisjes. Voor luiwammesende agrariërs ontharde hij pro Deo hun slootwater, hoewel de koffie altijd verrukkelijk smaakte.

Als bij toverslag raakte hij geobsedeerd door Oudhollandse woordjes. Daar hij hiervoor nooit ofte nimmer belangstelling had getoond, deed dit niet weinigen de wenkbrauwen fronsen. Het gros werd dan ook kriegelig van 's mans taalgebruik. Hij bleek onvermurwbaar, voor hem was het een zwierende carrousel die fabelachtige climaxen teweegbracht.

Ook koketteerde hij graag met zijn hobby's. Pedanterie was hem niet vreemd. En plein public vergastte hij de goegemeente met optredens als equilibrist en variétéartiest. Staande op een verroeste carrosserie van een afgedankt autootje jongleerde hij naar hartenlust met turkooizen borden ter grootte van een soepterrine. Curieus genoeg gelastte men nooit een vertoning af.

Men promootte en vergoelijkte zelfs zijn acrobatieën, want zolang zijn fratsen hem afhielden van zijn verbale uitlatingen vond men het oké. Ook vermoedde men dat hij bij tijd en wijle skateboardde, jeu-de-boulde en Verdi's opera verafgoedde. Hoe die zangspelen heetten wist hij amper, maar hij had ze wel consciëntieus alfabetisch gerangschikt en geëtiketteerd.

Geënquêteerd werd hij nooit, dit baatte toch niet. Daarbij weidde men liever niet uit over die vreemde snoeshaan uit hun dorp. Er werd luid gejuicht toen zijn kortetermijngeheugen hem abrupt in de steek liet, maar nu bleek hij acuut Oost-Indisch doof geworden, dat weer wel.